

Gods gedreven wind.

Ruth 4,10: *Opdat de naam van de gestorvene niet zal worden uitgewist onder zijn broeders en in de poort. U bent vandaag getuigen.*

Pinksterfeest

Ruth is de feestrol die wordt gelezen tijdens het Joodse Wekenfeest. Precies op de vijftigste dag na Passen; na zeven volle weken te hebben geteld. Juist op die dag maakt de Heilige Geest de discipelen van de Here Jezus tot getuigen. Er is een gedreven wind. Gods Geest als wind, als vuur. Geen echte wind, geen echt vuur, maar wel die gedrevenheid. In het boek Ruth zien we hoe de Here God aan zijn volk toevoegt. Ruth is een buitenlandse, die werd getroffen door vooroordeel. Zij blijkt welkom bij God, niet op grond van haar buitenlander zijn, maar op grond van Gods liefde. Hij wekt in haar hart ook het verlangen, dat haar doet zeggen: "Uw volk is mijn volk, uw God is mijn God." Zij spreekt daarmee boven zichzelf uit. Zo komt ze het land Israël binnen en zo blijkt dat God haar aanziet. Door het gedeelde geloof en de gedeelde belijdenis valt haar vreemdelingschap in het niet, krijgt zij zelfs een plaats in het heilsplan van de Here God met zijn volk.

de ijver van Boaz

Dit hoofdstuk zet de naam van Boaz voorop. Vurig van geest zet hij zich in. Hij zoekt daarbij niet zijn eigen eer. Er is een verlosser die dichterbij is. "Dinges" zo wordt meestal vertaald; hij heeft geen naam. Er is er nog zo eentje in de Heilige Schrift, die geen naam mag hebben. Het is de rijke man bij wie Lazarus als bedelaar aan de poort ligt. Bij zulke figuren zou je de eigen naam kunnen invullen. Al te gemakkelijk lachen we hem weg. Het gaat om hem en het contrast met Boaz. Zolang het in zijn voordeel is, is hij maar wat graag bereid om de lossen te zijn. O ja, we willen wel verlosser spelen voor elkaar. Wanneer het echter zoals hier letterlijk in het eigen vlees gaat snijden, dan is het opeens een stuk lastiger. Deze man zegt dan ook dat hij niet kan (of wil?) lossen. Het kind zou immers op naam van Machlon komen en niet op zijn eigen naam. We willen allerlei; maar het heeft een grens, meestal – of althans vaak – ligt die daar waar ons eigen belang in gevaar komt. Let op de vreugde van Boaz. Hij roept juist blijmoedig dat de naam van de overledene niet zal worden uitgewist. Dat offer – en dat klonk al direct aan het begin van dit hoofdstuk in de Hebreeuwse tekst – brengt Boaz met liefde. Gods Woord, Gods wet, geeft daarvoor de ruimte.

Gods grote daden

Met Pinksteren, op die 50ste Paasdag verbazen de mensen zich erover dat zij de taal begrijpen die tot hen komt. Het klinkt als de moedertaal. Gods Woord als moedertaal. Eigenlijk bezingt Boaz dat wonder hier ook. Het speelt zich af in de tijd van de oogst, maar meer dan over de winst, verheugt Boaz zich hier over wat de Here God aan hem als uit Gods hand geeft. Ruth, de geliefde. Zo wil Boaz de Here dienen en dat staat voor hem niet los van zijn relaties. Integendeel; God geeft en wekt de mogelijkheid voor die relatie in zijn Woord.

één taal

Wij spreken meestal maar met moeite één taal. Ik weet van een voorbeeld. Een man zegt tegen zijn vrouw, terwijl zij de auto bestuurt: "Kijk, het licht staat op groen!" Constateert hij het neutraal, of heeft hij verkapt kritiek op de in zijn ogen trage rijstijl van zijn echtgenote? Allerlei varianten om het zinnetje te duiden zijn denkbaar, om nog maar te zwijgen over hoe de zin is bedoeld en hoe zij wordt opgevat. De vrouw zou de man hopeloos kunnen misverstaan. Bij Pinksteren is er het wonder van de ene taal. Dat is ook de taal die Boaz hier spreekt. Hij spreekt – net als Gods Heilige Geest – die ene taal, waardoor het hart geneest.

de Geest horen

Pinksteren is het feest waarbij ons gelegenheid wordt geboden om Gods Geest te horen. Zeven volle weken waren geteld naar deze dag toe. Dat lijkt ons soms onmogelijk. Wij leven in een “drive-in cultuur” en willen direct resultaat. Evalueren doen we direct na afloop van een gebeurtenis, terwijl het misschien beter zou zijn tijd te nemen. Een nachtje ergens over slapen is soms zo dwaas nog niet. God geeft het zijn beminden in de slaap.

de geliefde

Het boekje Ruth begint met de zin “In de dagen dat de richters richten”. Wat waren dat ook alweer voor soort dagen? Terugkerend refrein in de richterentijd is: “En ieder deed wat goed was in zijn eigen ogen.” Je hoeft geen groot kenner van onze tijd te zijn om herkenningspunten te ontdekken. Ieder leeft zijn eigen waarheid. Wij beschikken over ons eigen leven en houden daarbij vooral rekening met onze eigen inzichten en uitgangspunten. Een haast overspannen individualisme. Dit boek Ruth gaat juist over het herstel van verbanden in het licht van het grote verbond dat de Here God met zijn volk is aangegaan. In dat verbond heeft Hij zijn eigen eer verloren, om de mens te redden. Boaz lijkt op de Messias, de Redder van Godswegen, juist in het eerherstel dat hij voor de overleden Machlon zoekt. Christus redt ons – zo luidt de verkondiging van Pasen – door zijn overwinning op de dood. Met Pinksteren mag die Liefde Gods in ons hart woning maken.

Uiteindelijk eindigt het boekje met het woord, de naam van David. Zijn naam betekent “geliefde”. Daar loopt het op uit! Dat is het wenkend perspectief. Uiteindelijk getuigt Gods Geest met onze geest, dat wij kinderen Gods mogen heten. Door de liefde van de Geliefde; de Here Jezus.

gemeenschap

In de Pinksterverkondiging van Handelingen 2 gaat het om de gemeenschap die God door zijn Geest geeft. Hij geeft niet alleen de Geest aan wie Hij wil, individueel, maar wekt gemeenschap in zijn naam. Zie de vreugde waarmee het hoofdstuk eindigt. De mensen hebben alles gemeenschappelijk. Zij leven in betrokkenheid op God en door Hem op elkaar. Proef de vreugdestemming aan het slot van het boek Ruth waarbij de buurvrouwen haast zingend rondom Naomi staan. Ruth en Boaz lijken daarin bijna weggevallen. We zien Naomi zitten, met het kindje op haar schoot. Het kindje heet Obed – zo hadden de buurvrouwen hem genoemd. Obed, dat betekent veelzeggend – hoe kan het ook anders? – dienaar. Zo doet de Geest Gods, de Geest van Hem die kwam om te dienen en ons zo heeft gered, als dienstbaar staan ten opzichte van God en ten opzichte van elkaar.

G.J.Krol